

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Českém Krumlově rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Erbovou v hlavním líčení konaném dne 8.6.2016 v Českém Krumlově

t a k t o :

Obžalovaný

Petr S _____

nar. _____ v _____, dělník, trvale bytem _____ okres _____

j e v i n e n , ž e

- 1) dne 20.06.2013 v Českých Budějovicích v prodejně OKAY elektro uzavřel se společností CETELEM ČR, a.s., nyní BNP Paribas Personal Finance SA, odštěpný závod, IČ: 03814742, se sídlem Karla Engliše 3208/5, Praha, smlouvu o revolvingovém spotřebitelském úvěru číslo 201267265062315 na částku 15.449 Kč za účelem nákupu notebooku zn. Asus v pořizovací ceně 21.449 Kč, přičemž při sjednávání této smlouvy nepravdivě uvedl, že splátky dříve poskytnutých úvěrů činí 0 Kč, byť ve skutečnosti byl v té době povinen hradit splátky úvěru od České spořitelny a.s. ve výši 5.391 Kč měsíčně, a dále nepravdivě uvedl, že jeho náklady na bydlení činí 3.000 Kč, byť ve skutečnosti dosahovaly částky minimálně 4.000 Kč měsíčně; na základě této smlouvy mu byla

automaticky poskytnuta úvěrová karta Aura MasterCard Electronic, kterou aktivně od 26.06.2013 do 08.04.2015 využíval,

- 2) v Českých Budějovicích, na pobočce Českomoravské stavební spořitelny, a.s., IČ 49241397, dne 20.9.2013 podepsal smlouvu o poskytnutí meziúvěru a úvěru ze stavebního spoření č. 0925700-7-01, na základě které mu byl meziúvěr a úvěr ze stavebního spoření poskytnut za účelem úhrady za převod členských práv a povinností v družstvu či podílu na právnické osobě, a to v celkové výši 850.000 Kč, za tím účelem obžalovaný podepsal fiktivní dohodu o převodu členských práv a povinností uzavřenou s Adamem S , nar. , jako převodcem družstevního bytu č. 13 a členství v Bytovém družstvu Máj M7A, se sídlem M. Horákové 1397/12, České Budějovice, IČ 49050974, ze dne 15.6.2013, přestože si byl vědom účelového určení poskytnutého meziúvěru a úvěru, poskytnuté peníze na úhradu za převod členských práv a povinností v družstvu nepoužil a finanční prostředky ve výši 495.750 Kč nechal zaslat na bankovní účet č. Adama S , nar. , jako podporu podnikání pro Petru Z , nar. ; zbývající částka ve výši 354.250 Kč byla převedena na účet stavebního spoření č. ; předepsané splátky úvěru řádně nehradil, v důsledku čehož poškozené Českomoravské stavební spořitelně, a.s., IČ 49241397, se sídlem Vinohradská 3218, Praha, která ke dni 31.8.2014 od smlouvy odstoupila, způsobil škodu ve výši nejméně 490.292,10 Kč,

t e d y

- ad 1) při sjednávání úvěrové smlouvy uvedl nepravdivé údaje,
ad 2) při sjednávání úvěrové smlouvy uvedl nepravdivé informace a bez souhlasu věřitele v nikoli malém rozsahu použil prostředky získané účelovým úvěrem, a činem způsobil škodu větší,

č í m ž s p á c h a l

- ad 1) přečin úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1 trestního zákoníku,
ad 2) přečin úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, odst. 2, odst. 4 trestního zákoníku,

a o d s u z u j e s e z a t o

podle § 211 odst. 4 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k **úhrnnému trestu odnětí svobody ve výměře 1 (jednoho) roku.**

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku **se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu ve výměře 3 (tří) let.**

Podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku je obviněný povinen během zkušební doby vést řádný život, zejména podle svých sil nahradit škodu, kterou trestným činem způsobil.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit na náhradě škody poškozené Českomoravské stavební spořitelně, a.s., IČ 49241397, se sídlem Vinohradská

3218, Praha, částku ve výši 490.292,10 Kč, když se zbytkem uplatněného a nepřiznaného nároku na náhradu škody se poškozená podle § 229 odst. 2 trestního řádu odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í

Na základě provedeného dokazování bylo zjištěno, že obžalovaný Petr S dne 20.6.2013 uzavřel v prodejně OKAY elektro v Českých Budějovicích se společností Cetelem ČR, a.s., (nyní BNP Paribas Personal Finance SA), smlouvu o revolvingovém spotřebitelském úvěru č. 201267265062315 na částku 15.449,- Kč za účelem nákupu notebooku zn. Asus v pořizovací ceně 21.449,- Kč. Při sjednávání této smlouvy nepravdivě uvedl, jednak že splátky dříve poskytnutých úvěrů činí 0,- Kč, byť ve skutečnosti byl v té době povinen hradit splátky úvěru od České spořitelny, a.s., ve výši 5.391,- Kč měsíčně, a jednak že jeho náklady na bydlení činí 3.000,- Kč měsíčně, byť ve skutečnosti dosahovaly částky nejméně 4.000,- Kč měsíčně. Dále bylo zjištěno, že obžalovaný S v Českých Budějovicích na pobočce Českomoravské stavební spořitelny, a.s. (dále jen ČMSS), dne 20.9.2013 podepsal smlouvu o poskytnutí meziúvěru a úvěru ze stavebního spoření č. 0925700-7-01, na základě které mu byl meziúvěr a úvěr ze stavebního spoření poskytnut za účelem úhrady za převod členských práv a povinností v družstvu či podílu na právnické osobě v celkové výši 850.000,- Kč. Za tím účelem obžalovaný podepsal fiktivní dohodu o převodu členských práv a povinností uzavřenou s Adamem S jako převodcem družstevního bytu č. 13 a členství v bytovém družstvu Máj M7A, se sídlem M. Horákové 1397/12, České Budějovice, ze dne 15.6.2013. Přestože si byl vědom účelového určení poskytnutého meziúvěru a úvěru, poskytnuté peníze na úhradu za převod členských práv a povinností v družstvu nepoužil a finanční prostředky ve výši 495.750,- Kč nechal zaslat na bankovní účet č.

Adama S, nar. , jako podporu podnikání pro Petru Z nar. . Zbývající částka ve výši 354.250,- Kč byla převedena na účet stavebního spoření č. . Obžalovaný předepsané splátky úvěru řádně nehradil a tímto svým jednáním poškozené Českomoravské stavební spořitelně, která ke dni 31.8.2014 od smlouvy odstoupila, způsobil škodu ve výši nejméně 490.292,10 Kč.

Obžalovaný se k deliktu ze dne 20.6.2013, pro který byl obžalován pod bodem 1, doznal již v přípravném řízení. V hlavním líčení uvedl, že si je špatně uvedených údajů vědom, nešlo však o úmysl. Výše jeho mzdy v té době byla asi 14.800,- Kč, k tomuto připočítal prémie a třináctý a čtrnáctý plat, což v souhrnu odpovídalo částce uvedené v žádosti. Rovněž náklady s bydlením neměl tak vysoké, mohlo jít o částku zhruba 4.000 Kč měsíčně. Počítal s tím, že půjčka je na půl roku, vše včas doplatí a vše tak bude v pořádku. Úvěr skutečně před půl rokem doplatil. Co se týká jednání vůči ČMSS, uvedl následující. Jistý Pavel F ho seznámil s určitým obchodním záměrem, který ho zaujal. Vše mělo spočívat v tom, že si vezme u ČMSS úvěr, který však nebude čerpat on, ale takto získané peníze poskytne Petře Z na podporu jejího podnikání a ta za něj bude úvěr řádně splácet a on dostane provizi. Za tím účelem předal panu F své osobní údaje a kopii občanského průkazu. Rezolutně popřel, že by o úvěr sám žádal. Rozhodně nic nevyplňoval, ani nepodepisoval. Kdo za něj žádosti vyplnil a podepsal, neví, podpis na žádostech není určitě jeho, v žádosti uvedené údaje nejsou rozhodně pravdivé. Smlouvu o meziúvěru a úvěru na částku 850.000,- Kč však skutečně s ČMSS podepsal. V den, kdy se smlouva podepisovala, se dostavil ještě spolu se svými známými Z , kteří se kolektivního investování taktéž účastnili, na pobočku ČMSS v Českých Budějovicích, kde již bylo vše připraveno. Byl tam pan F a pan V , který s ním smlouvu za ČMSS uzavíral. Vše bylo připravené, podepisovali

spoustu papírů, mezi nimi byla i smlouva na převod členských práv a povinností k družstevnímu bytu, jehož majitelem byl pan Adam S kterého vůbec neznal. O koupi bytu v té době zájem neměl, byt mu měl sloužit pouze jako jakási záruka vrácení investice. Předem bylo domluveno, že zhruba po půl roce se byt převede zpět na Adama S Od počátku věděl, že peníze budou poskytnuty Petře Z ta je zhodnotí a on dostane provizi. Přišlo mu to výhodné, vůbec ho nenapadlo, že by dělal něco špatného. Závěrem uvedl, že se mu obchod nakonec vůbec nevydařil. Provizi žádnou nedostal, úvěr byl zesplatněn a musí ho splácet sám.

Z výpovědi svědka Pavla F se zjišťuje, že obžalovaného poznal za okolností přednesení návrhu kolektivního investování za účelem podpory podnikání českobudějovické podnikatelky Petry Z která chtěla otevřít kabaret a potřebovala ho zafinancovat. Pokud měl klient o investici zájem, ale neměl dostatek vlastních peněz, půjčil si v bance. Obžalovaný si konkrétně půjčil u ČMSS a možná i v jiné bance. Je pravdou, že mu obžalovaný udělil souhlas, že za něj vše vyřídí, za tím účelem mu poskytl osobní údaje, sdělil orientační příjem, výši dluhů, žádné potvrzení o příjmu, ani jiné náležitosti, však nedokládal. Takto získané údaje předal Petře Z a ta je předala F z ČMSS, který vše zařídil. Domnívá se, že za klienty podávali žádosti právě F s V Sám obžalovaný podepsal až samotnou smlouvu. Součástí všeho byla i smlouva o převodu bytu. O tom však on, a domnívá se, že ani obžalovaný, moc nevěděl. Co mu je známo, tak obžalovaný primárně byt kupovat nechtěl. Měl pouze slíben byt do zástavy, než se mu vrátí nazpět jeho investice. Peníze se mu však nikdy nevrátily.

Z výpovědi svědka Adama S (nar.) se zjišťuje, že asi před třemi lety k žádosti svého známého F uzavřel jeho syn fiktivní smlouvu o převodu družstevního bytu. Mysleli si, že jde o dobrou věc, že pomohou. Až dodatečně zjistili, že šlo o úplně něco jiného a že z celé záležitosti je problém. Celá pomoc spočívala v tom, že jeho syn v několika případech převedl fiktivně byt na jinou osobu, která na základě toho měla získat úvěr od ČMSS. Na jeho osobní účet č. u Raiffeisenbank mu v několika případech přišel větší obnos, který vždy vybral a předal F . V případě obžalovaného šlo asi o částku 400.000,- Kč. Sám z toho nic neměl, byla to přátelská výpomoc, naopak sám F nějaké peníze půjčil.

Z výpovědi svědka Adama S (nar.) vyplynulo, že k žádosti otceva známého F v několika případech podepsal fiktivní smlouvu o převodu jeho družstevního bytu, který v té době neměl v úmyslu převádět na jinou osobu. Jeho otci pak přišla na účet určitá částka, kterou otec vždy vybral a předal F On sám z toho rovněž nic neměl, slepě F důvěřoval a celou pravdu se dozvěděl až s odstupem času, kdy se jedna z osob domáhala jeho bytu, na což neměla dle úmluvy nárok.

Z výpovědi svědkyně Michaely Z se zjišťuje, že i ona se účastnila kolektivního investování, se kterým ji oslovil pan F Za tím účelem mu poskytla osobní údaje, udělila souhlas, aby za ní vše vyřídil a následně na pobočce ČMSS podepsala nějaké papíry a smlouvy, na základě čehož jí byl poskytnut úvěr ve výši 500.000,- Kč. Peníze stejně jako obžalovaný poskytla přes pana F Petře Z na podporu jejího podnikání. Měla z toho mít asi 10.000,- Kč měsíčně, což se však nakonec nestalo.

Z výpovědi svědka Lukáše Z se zjišťuje, že i on se účastnil kolektivního investování, se kterým ho rovněž oslovil pan F . Bližší informace k tomu však neví. Panu F slepě důvěřoval. Co mu dal, to mu podepsal, ale nikdy nic z toho nečetl. Obchod to

pro něj výhodný nebyl, poskytnutý úvěr musí nyní splácet, přestože z něho neobdržel ani korunu.

Z výpovědi svědka Jaroslava F vyplynulo, že dříve pracoval jako obchodní manažer u Českomoravské stavební spořitelny, pobočka České Budějovice. Je mu známo, že obžalovaný si měl brát úvěr na byt na jejich pobočce, úvěr s ním však nevyřizoval. Žádost za jejich pobočku s obžalovaným zpracovával pan V . Obecně může říci, že poskytovali úvěry s prokazováním příjmů, v nabídce však měli i úvěry, u kterých se příjem prokazovat nemusel. Klient sepsal žádost, vše se s potřebnými dokumenty zaslalo na centrálu, odkud přišla klientovi smlouva o poskytnutí konkrétního typu úvěru. Co se týče osob Z a S starší a mladší, tak je všechny zná. Z zná pracovní, na určité úrovni s ním spolupracovala, zejména mu doporučovala klienty. Adam S starší je jeho známý, od kterého si půjčil peníze, které mu dodneska nevrátil. Rezolutně však popřel, že by od něj obdržel peníze, které by patřily obžalovanému z poskytnutého úvěru. Adam S mladší měl v minulosti v úmyslu prodat byt, možná z jeho strany vzniklo nějaké doporučení. V současné době již u ČMSS nepracuje.

Z výpovědi svědka Romana V vyplynulo, že i on dříve pracoval u ČMSS, a to na pozici finančního poradce. Jeho pracovním úkolem bylo sbírání údajů od klientů, sepisoval s klienty žádosti o poskytnutí úvěru, spolupracoval s nimi, sděloval jim, jaké podklady je třeba přinést. Vždy však záleželo na konkrétním typu úvěru. Žádost jako takovou měl správně vyplňovat klient, ale často se stávalo, že je za klienty vyplňovali oni jako poradci, protože s tím měli větší zkušenosti, byli na to školení. Resolutně však popřel, že by za klienty žádosti podepisoval, to museli vždy učinit sami. Pokud je tedy na žádosti v případě obžalovaného podpis klienta, tak se musí jednat o podpis obžalovaného. Není možné, aby podpis patřil někomu jinému. Následně se vše odeslalo na centrálu a ta rozhodla, zda bude úvěr poskytnut či nikoli. Pokud byl úvěr poskytnut, přišla smlouva, kterou opět musel klient podepsat. Na této smlouvě však již musel být podpis ověřený. Co se týče osob Z F a S tak je všechny zná. Z s F jim doporučovali klienty, Adama S staršího a mladšího zná přes pana F párkrát se setkali. Ani on již u ČMSS nepracuje.

Ze smlouvy o poskytnutí meziúvěru a úvěru ze stavebního spoření č. 0925700-7-01 se zjišťuje, že obžalovanému byl u ČMSS poskytnut meziúvěr a úvěrů ze stavebního spoření, a to za účelem úhrady za převod členských práv a povinností k družstvu nebo podílu na právnické osobě ve výši 850.000,- Kč. Smlouva byla podepsána obžalovaným dne 20.9.2013, podpis na smlouvě byl ověřený.

Z dohody o převodu členských práv a povinností uzavřené mezi Adamem S mladším jako převodcem a obžalovaným jako nabyvatelem ze dne 15. 6. 2013, se zjišťuje, že předmětem smlouvy byl převod členských práv a povinností vyplývajících podle stanov a platných právních předpisů z členství v Bytovém družstvu Máj M7A, se sídlem M. Horákové 1397/12, České Budějovice, stejně jako družstevní byt č. 13 v ulici M. Horákové 1397/12, České Budějovice.

Z žádosti o čerpání úvěrové smlouvy se zjišťuje, že částka 354.250,- Kč byla převedena na účet č. a částka 495.750,- Kč byla převedena na účet u Raiffeisenbank č.

Z výpisu z účtu č. _____ l vedeného u Raiffeisenbank se zjišťuje, že majitelem tohoto účtu je Adam S _____ starší. Dne 25.9.2013 byla na tento účet zaslána částka 495.750,- Kč a dne 26.9.2013 došlo k výběru částky 410.750,- Kč.

Ve věci byla provedena celá řada dalších listinných důkazů. Pro rozhodnutí ve věci měly zásadní význam především smlouvy a žádosti o poskytnutí úvěru a to jak u společnosti Cetelem ČR, tak i ČMSS, ze kterých se podává, jaké údaje obžalovaný do žádostí o úvěry uváděl, ze samotných smluv je pak zřejmá především cílová poskytnutá částka a rovněž účel úvěru. Z dalších dokladů, jako je např. potvrzení o provedení transakce či sdělení společnosti Cetelem ohledně zrušení účtu a karty, jakož i sdělení této společnosti o doplacení úvěru, se zjišťuje, že úvěr poskytnutý obžalovanému u společnosti Cetelem ČR, je v současné době již doplacen. Z dalších dokladů, jako je smlouva o úvěru u České spořitelny, se zjišťuje, že obžalovanému byl ze strany České spořitelny, a.s., poskytnut hotovostní úvěr č. _____ ze dne 15.5.2013 ve výši 300.000,- Kč, a jelikož nebyl úvěr řádně hrazen, došlo ke dni 21.5.2014 k jeho zesplatnění.

Soud zhodnotil provedené důkazy jednotlivě a zároveň v jejich logickém souhrnu. Dospěl přitom k závěru, že obžalovaný se dopustil trestné činnosti tak, jak je uvedeno shora ve výroku tohoto rozsudku. Pokud jde o skutkový stav věci, nevznikají žádné pochybnosti. K jednání pod bodem 1) se obžalovaný Schwarz víceméně doznal a to již v přípravném řízení. U soudu uvedl, že si je špatně uvedených údajů vědom, nicméně z jeho strany nešlo o úmysl, k základnímu platu pouze připočetl 13. a 14. plat a prémie, náklady na bydlení se pohybovaly okolo 4.000 Kč a úvěr u České spořitelny sice měl, ale domníval se, že vše řádně doplatí a problém tak žádný nevznikne. S jeho doznáním korespondují i ve věci provedené listinné důkazy, ze kterých je potvrzováno, že v době, kdy si obžalovaný bral úvěr u společnosti Cetelem ČR, splácel již úvěr u České spořitelny částkou 5.391,- Kč měsíčně, cpy však v žádosti o úvěr u Cetelem neuvedl.

Co se týče jednání pod bodem 2) rozsudku bylo bezpečně prokázáno, že obžalovaný dne 20. 9. 2013 podepsal s ČMSS smlouvu o poskytnutí meziúvěru a úvěru na částku 850.000 Kč za účelem úhrady za převod členských práv a povinností k družstvu nebo podílu na právnické osobě, byť si byl od počátku vědom, že peníze takovýmto způsobem nepoužije a poskytne je Petře Z _____ na podporu jejího podnikání. Soud přitom vychází jak ze samotné výpovědi obžalovaného, tak i svědeckých výpovědí a to zejména svědků Adama S _____ st. a ml, svědka F _____, ale i ve věci provedených listinných důkazů. Sám obžalovaný se podepsáním úvěrové smlouvy nijak netajil, netajil se ani důvodem, proč si úvěr bral, pouze popřel vyplňování či podepisování jakýchkoli žádostí o poskytnutí úvěru. V souladu s jeho výpovědí je i výpověď svědka F _____ ale i svědků Z _____, kteří se investování taktéž účastnili. Svědek F _____ podrobně popsal celý mechanismus kolektivního investování ve prospěch podnikatelky Z _____ vyjádřil se i k žádostem klientů o úvěry, o které rozhodně sami nežádali. Žádosti dle jeho názoru měli za žadatele vyřizovat a podepisovat zřejmě F _____ s V _____ . Obžalovaný podepsal až konečnou smlouvu o úvěru a rovněž smlouvu o převodu družstevního bytu. V rozporu s výpovědí svědka F _____ alespoň co se týče vyřizování a podepisování žádostí, jsou výpovědi svědka F _____ a V _____ . Především posledně jmenovaný se bránil tomu, že by za klienty žádosti podepisoval někdo jiný. K jejich výpovědím se však s ohledem na okolnosti celého případu a s přihlédnutím k výpovědím dalších svědků, nedá zcela nekriticky přistupovat. U obou svědků je evidentní provázanost na osobu Petry Z _____, u obou byla rovněž patrná snaha k věci hovořit velice obecně, tak aby se do ničeho „nenamočili,“ jejich výpověď je tak soudem hodnocena jako ryze účelová. Naopak z výpovědí svědků Adama S _____ st. a ml. bylo potvrzeno, že obžalovaný skutečně

podepsal fiktivní smlouvu o převodu družstevního bytu Adama S ml., aby úvěr u ČMSS vůbec získal. Adam S ml. potvrdil, že byt převádět nechtěl, rovněž doznal, že takto jednal na základě žádosti známého F ve vícero případech. Z výpovědi svědka Adama S st., ale i výpisu z jeho účtu bylo prokázáno, že ten skutečně obdržel na svůj účet částku 495.750 Kč, tedy částku poskytnutou obžalovanému na základě předmětné smlouvy o meziúvěru a úvěru, kterou měl dále předat svému známému I. Po provedeném dokazování a to především s ohledem na výpověď svědka F ale s přihlédnutím i k samotné žádosti o úvěr u ČMSS, resp. k podpisu na této žádosti, nebylo prokázáno, že by žádosti o poskytnutí úvěru podával přímo sám obžalovaný. Soud nepovažoval za nutné zadávat znalecké zkoumání tohoto podpisu, neboť pochybnosti soudu o nepravosti podpisu na žádosti o úvěr, nemění nic na závěru, že se obžalovaný trestné činnosti dopustil. Soud tedy dospěl v tomto případě k závěru, že obžalovaný uzavřel s ČMSS smlouvu o poskytnutí meziúvěru a úvěru ze stavebního spoření, na základě které mu byl tento meziúvěr a úvěr poskytnut v celkové výši 850.000,- Kč, a to za účelem úhrady za převod členských práv a povinnosti k družstevnímu bytu Adama S ml., se kterým obžalovaný skutečně dohodu o převodu členských práv a povinnosti k družstevnímu bytu č. 13 v Bytovém družstvu Máj M7A, se sídlem M. Horávkové, České Budějovice, uzavřel. Když mu byl meziúvěr a úvěr ve výši 850.000,- Kč poskytnut, zaslal tyto peníze zčásti na účet Adama S staršího, avšak ne za účelem úhrady za převod bytu jeho syna, ale jako finanční podporu podnikání pro Petru Z.

Po právní stránce tak jednání obžalovaného Schwarze vykazuje znaky úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1 trestního zákoníku (bod 1), neboť při sjednávání úvěrové smlouvy uvedl nepravdivé údaje, konkrétně šlo o úvěrovou smlouvu uzavřenou se společností Cetelem ČR, a.s. (nyní BNP Parabis Persobal Finance SA), kde jednak zamlčel dřívější úvěr u České spořitelny a jednak uvedl nepravdivé údaje ohledně svých nákladů na bydlení. V bodě 2) byla naplněna skutková stránka přečinu úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, odst. 2, odst. 4 trestního zákoníku, neboť obžalovaný při sjednávání úvěrové smlouvy uvedl zkreslené údaje, prostředky získané účelovým úvěrem v nikoli malém rozsahu použil bez souhlasu věřitele na jiný účel než uvedený ve smlouvě a svým jednáním způsobil škodu větší ve smyslu § 138 odst. 1 trestního zákoníku, kterou se rozumí škoda dosahující částky nejméně 50.000,- Kč, neboť konkrétně při sjednávání meziúvěrové a úvěrové smlouvy s ČMSS, ač si byl vědom účelového určení úvěru, který byl ve smlouvě zaznamenán pod bodem I., bod 2, peníze na tento účel nepoužil, a bez souhlasu věřitele je poskytl jako finanční podporu Petře Z. Obžalovaný se přitom přečinu dopustil v obou případech ve formě úmyslu přímého podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť způsobem v zákoně popsáním chtěl porušit zájem a také tak učinil. Forma zavinění je zřejmá z částečného doznání obžalovaného, ale i z dalších okolností a způsobu provedení činu.

S ohledem na okolnosti celého případu a závažnost řešených činů, je třeba jednání obžalovaného označit za společensky škodlivé. Vůči obžalovanému S je třeba vyvodit trestně právní důsledky. Uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu nemůže být dostačující (§ 12 odst. 2 trestního zákoníku).

Při úvaze o druhu a výši trestu soud vycházel z ustanovení § 37 až 39 trestního zákoníku. V té souvislosti hodnotil povahu a závažnost spáchaných činů, osobní, rodinné, majetkové a jiné poměry obžalovaného. Přihlédnuto bylo k jeho dosavadnímu způsobu života, k možnostem jeho nápravy, jakož i k chování po spáchání činu.

K osobě obžalovaného Petra S bylo zjištěno, že je svobodný, bezdětný, v současné době zaměstnán u společnosti Swietelsky s hodinovým výdělkem 83,- Kč čistého. V opisu rejstříku trestů nemá jediný záznam, rovněž nebyl projednáván v přestupkovém řízení.

Při ukládání trestu soud zohlednil povahu a závažnost řešených trestných činů z hledisek uvedených v § 39 odst. 2 trestního zákoníku, dále zkoumal existenci polehčujících a přitěžujících okolností. Obžalovanému přitěžovalo, že spáchal více trestných činů (§ 42 písm. n) trestního zákoníku). Polehčující okolnosti ve smyslu ustanovení § 41 trestního zákoníku shledány nebyly. Obžalovanému však částečně polehčovalo jeho doznání, alespoň co se týče bodu 1), a v tomto případě i již uhrazená škoda, neboť úvěr byl doplacen.

Obžalovaný se svým jednáním dopustil dvou přečinů a je mu tak ukládán ve smyslu § 43 odst. 1 trestního zákoníku úhrnný trest. Podle § 211 odst. 4 trestního zákoníku, což je nejprísnější ustanovení, byl obžalovaný ohrožen trestem odnětí svobody od 1 roku do 5 let nebo peněžitým trestem. Po zohlednění všech shora uvedených skutečností týkajících se jak okolností činu, jeho následků, tak i osoby obžalovaného, soud dospěl k závěru, že přiměřeným je trest odnětí svobody na samé dolní hranici, tedy ve výměře 12 měsíců. S ohledem na výše uvedené lze dospět k závěru, že účelu trestu bude v případě obžalovaného dosaženo i bez jeho přímého výkonu, a to především s ohledem na jeho dosavadní život. V souladu s ustanovení § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku byl proto výkon trestu obžalovanému podmíněně odložen na zkušební dobu ve výměře 3 let, tedy v jedné polovině zákonného rozpětí (zkušební doba se stanovuje od 1 roku do 5 let). Při určení délky zkušební doby soud zohledňoval podobné skutečnosti, které byly zmíněny již v souvislosti s úvahou o výměře trestu, dále bral v potaz i výměru ukládaného trestu, časový odstup od spáchání projednávaného skutku, ale i výši způsobené škody, kterou bude muset poškozené ČMSS uhradit. Pokud obžalovaný povede během zkušební doby řádný život, tj. nedopustí se dalších trestných činů či relevantních přestupků, bude dle svých sil splácet způsobenou škodu, pak bude moci být po uplynutí zkušební doby rozhodnuto, že se osvědčil. V opačném případě by soud rozhodl, a to popřípadě již během zkušební doby, že se trest odnětí svobody ve výměře 12 měsíců vykoná jako nepodmíněný.

K trestnímu řízení se řádně a včas připojila Českomoravská stavební spořitelna s částkou 516.425,60 Kč. Při rozhodování o náhradě škody soud vycházel z dokazování, kdy bylo prokázáno, že poškozená společnost si na celkový dluh 850.000 Kč započítala naspořenou částku na vkladovém účtu obžalovaného a to ve výši 359.707,90 Kč. Trestným činem tak byla poškozené způsobena škoda ve výši 490.292,10 Kč, kterou je obžalovaný povinen, poškozené uhradit. Se zbytkem svého uplatněného a nepřiznaného nároku na náhradu škody byla poškozená odkázána na řízení občanskoprávní, a to podle § 229 odst. 2 trestního řádu.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání a to ve lhůtě 8 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení rozsudku, když odvolání se podává ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím soudu podepsaného, a to ve trojím vyhotovení. Státní zástupce může rozsudek napadnout pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozsudku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného. Obžalovaný může rozsudek napadnout odvoláním, pokud jde o výrok, který se ho přímo dotýká, v jeho prospěch tak mohou učinit rovněž příbuzní v pokolení

přímém, sourozenci, osvojenec, osvojitel, manžel či druh. Ve prospěch mladistvého obžalovaného může odvolání podat samostatně i orgán pověřený péčí o mládež. Poškozený, který se připojil k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody, může rozsudek napadat pokud jde o výrok o náhradě škody. Osoby oprávněné rozsudek napadat pro nesprávnost některého jeho výroku jej mohou napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro vady řízení, které předcházelo vyhlášení rozsudku, jestliže tyto vady byly způsobily přivodit, že některý z výroku rozsudku je nesprávný, nebo že chybí. Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán, jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy. Odvolání nemůže podat ten, kdo se jej vzdal.

V Českém Krumlově dne 8.června 2016

JUDr. Martina Erbová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Jana Kulichová

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 2.11.2016 ohledně viny za skutek pod bodem 2) a ohledně náhrady škody poškozené u ČMSS, a.s., ve znění rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 2.11.2016 čj. 3To 583/2016-277 (rozsudkem Krajského soudu došlo ke zproštění obžaloby pro skutek pod bodem 1), zrušení původního trestu a uložení nového trestu).

Doložku právní moci připojila dne 21.12.2016 Mgr. Michaela Valenová.

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 2.11.2016 v senátě složené z předsedy JUDr. Jiřího Trnky a soudců JUDr. Stanislava Žížaly a JUDr. Ondřeje Círka v trestní věci **obžalovaného Petra S ar**, vedené pro přečin úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, odst. 2, odst. 4 trestního zákoníku a další, o odvolání obžalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 8.6.2016, č.j. 4 T 3/2016 - 251, **t a k t o** :

I.

K odvolání obžalovaného se napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b),d), odst. 2 trestního řádu částečně **z r u š u j e**, a to ve výroku o vině pod bodem 1) a ve výroku o uloženém trestu .

II.

Podle § 259 odst. 3 trestního řádu se znovu rozhoduje tak, že obžalovanému Petru S se za přečin podle § 211 odst. 1, odst. 2, odst. 4 tr. zákoníku, ohledně něhož zůstal napadený rozsudek ve výroku o vině nedotčen, **u k l á d á** podle § 211 odst. 4 trestního zákoníku trest odnětí svobody na 1 (jeden) rok, jehož výkon se podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odkládá na zkušební dobu 2 (dva) roky.

Podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku je obžalovaný povinen ve stanovené zkušební době podle svých sil nahradit škodu, kterou trestným činem způsobil.

III.

Dále se podle § 259 odst. 3 trestního řádu rozhoduje tak, že obžalovaný Petr S , nar.

se zprošťuje

podle § 226 písm. b) trestního řádu obžaloby pro skutek, jímž mu bylo kladeno za vinu, že dne 20.06.2013 v Českých Budějovicích v prodejně OKAY elektro uzavřel se společností CETELEM ČR, a.s., smlouvu o revolvingovém spotřebitelském úvěru číslo 201267265062315 na částku 15.449 Kč za účelem nákupu notebooku zn. Asus v pořizovací ceně 21.449 Kč, přičemž při sjednávání této smlouvy nepravdivě uvedl, že splátky dříve poskytnutých úvěrů činí 0 Kč, byť ve skutečnosti byl v té době povinen hradit splátky úvěru od České spořitelny a.s. ve výši 5.391 Kč měsíčně, a dále nepravdivě uvedl, že jeho náklady na bydlení činí 3.000 Kč, byť ve skutečnosti dosahovaly částky 6.000 Kč měsíčně; na základě této smlouvy mu byla automaticky poskytnuta úvěrová karta Aura MasterCard Electronic s předepsanou měsíční splátkou 5% z dlužné částky, kterou aktivně od 26.06.2013 do 08.04.2015 využíval, poskytnutý úvěr byl zcela doplacen a poškozené společnosti CETELEM a.s., nyní BNP Paribas Personal Finance SA, odštěpný závod, IČ: 03814742, se sídlem Karla Engliše 3208/5, Praha, škoda nevznikla,

čímž měl podle obžaloby spáchat přečin úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1 trestního zákoníku.

IV.

Jinak zůstal napadený rozsudek ne d o t ě n – ve výroku o vině pod bodem 2) a ve výroku o náhradě škody.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 8.6.2016, č.j. 4 T 3/2016 – 251, bylo rozhodnuto následovně:

Obžalovaný

Petr S

nar. v , dělník, trvale bytem

je v i n e n , ž e

1) dne 20.06.2013 v Českých Budějovicích v prodejně OKAY elektro uzavřel se společností CETELEM ČR, a.s., nyní BNP Paribas Personal Finance SA, odštěpný závod, IČ: 03814742, se sídlem Karla Engliše 3208/5, Praha, smlouvu o revolvingovém spotřebitelském úvěru číslo 201267265062315 na částku 15.449 Kč za účelem nákupu

notebooku zn. Asus v pořizovací ceně 21.449 Kč, přičemž při sjednávání této smlouvy nepravdivě uvedl, že splátky dříve poskytnutých úvěrů činí 0 Kč, byl ve skutečnosti byl v té době povinen hradit splátky úvěru od České spořitelny a.s. ve výši 5.391 Kč měsíčně, a dále nepravdivě uvedl, že jeho náklady na bydlení činí 3.000 Kč, byl ve skutečnosti dosahovaly částky minimálně 4.000 Kč měsíčně; na základě této smlouvy mu byla automaticky poskytnuta úvěrová karta Aura MasterCard Electronic, kterou aktivně od 26.06.2013 do 08.04.2015 využíval,

2) v Českých Budějovicích, na pobočce Českomoravské stavební spořitelny, a.s., IČ 49241397, dne 20.9.2013 podepsal smlouvu o poskytnutí meziúvěru a úvěru ze stavebního spoření č. 0925700-7-01, na základě které mu byl meziúvěr a úvěr ze stavebního spoření poskytnut za účelem úhrady za převod členských práv a povinností v družstvu či podílu na právnické osobě, a to v celkové výši 850.000 Kč, za tím účelem obžalovaný podepsal fiktivní dohodu o převodu členských práv a povinností uzavřenou s Adamem S nar. jako převodcem družstevního bytu č. 13 a členství v Bytovém družstvu Máj M7A, se sídlem M. Horákové 1397/12, České Budějovice, IČ 49050974, ze dne 15.6.2013, přestože si byl vědom účelového určení poskytnutého meziúvěru a úvěru, poskytnuté peníze na úhradu za převod členských práv a povinností v družstvu nepoužil a finanční prostředky ve výši 495.750 Kč nechal zaslat na bankovní účet č. Adama S nar. jako podporu podnikání pro Petru Z , nar. zbývající částka ve výši 354.250 Kč byla převedena na účet stavebního spoření č. : předepsané splátky úvěru řádně nehradil, v důsledku čehož poškozené Českomoravské stavební spořitelně, a.s., IČ 49241397, se sídlem Vinohradská 3218, Praha, která ke dni 31.8.2014 od smlouvy odstoupila, způsobil škodu ve výši nejméně 490.292,10 Kč,

t e d y

ad 1) při sjednávání úvěrové smlouvy uvedl nepravdivé údaje,

ad 2) při sjednávání úvěrové smlouvy uvedl nepravdivé informace a bez souhlasu věřitele v nikoli malém rozsahu použil prostředky získané účelovým úvěrem, a činem způsobil škodu větší,

č í m ž s p á c h a l

ad 1) přečin úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1 trestního zákoníku,

ad 2) přečin úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, odst. 2, odst. 4 trestního zákoníku,

a o d s u z u j e s e z a t o

podle § 211 odst. 4 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody ve výměře 1 (jednoho) roku.

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu ve výměře 3 (tří) let.

Podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku je obviněný povinen během zkušební doby vést řádný život, zejména podle svých sil nahradit škodu, kterou trestným činem způsobil.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit na náhradě škody poškozené Českomoravské stavební spořitelně, a.s., IČ 49241397, se sídlem Vinohradská 3218, Praha, částku ve výši 490.292,10 Kč, když se zbytkem uplatněného a nepřiznaného nároku na náhradu škody se poškozená podle § 229 odst. 2 trestního řádu odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě odvolání obžalovaný Petr S Prostřednictvím své obhájkyň napadl veškeré výroky tohoto rozsudku.

Pokud jde o skutek popsany pod bodem 1), namítl, že mělo být důsledně zkoumáno, zda za situace, kdy se podle § 211 odst. 1 tr. zákoníku nevyžaduje vznik škody, uvedení nepravdivých údajů bylo v objektivní poloze vůbec způsobilé ohrozit zájem chráněný trestním zákonem, a to jak z hlediska reálného vlivu nepravdivého údaje na úvahu poskytovatele úvěru o návratnosti půjčených peněz, tak z hlediska výše reálné hrozící škody. Zdrženlivost je

namíste zejména tam, kde měl následný úvěrový vztah standardní průběh, úvěr byl řádně splacen, a kde tedy obavy vyjádřené v hrozbě trestně právního postihu vůbec nenašly naplnění. Jde o případ spotřebitelského úvěru u společnosti CETELEM ČR a.s., který byl obžalovaným řádně a včas splácen a byl zcela uhrazen. V této souvislosti obhajoba poukázala na nález Ústavního soudu ČR pod sp.zn. I. ÚS 631/05.

Pokud jde o jednání pod bodem 2), tak obžalovaný namítl, že nikdy sám o úvěr nežádal, nedokládal příjem, a žádnou ze žádostí nepodepisoval, což bylo prokázáno v průběhu trestního řízení. Sám je veden jako poškozený v případě trestního řízení, které provádí krajský úřad vyšetřování pod č. KRPC 10000609-440/TČ-2014-020080. Obžalovaný podepsal finální smlouvu o úvěru, přičemž tento úvěr měl být poskytnut na koupi bytu, a v souvislosti s tím podepsal i dohodu o převodu členských práv a povinností k bytu na sídlišti Máj v Českých Budějovicích, na základě čehož se měl stát majitelem, resp. nájemcem družstevního bytu a vlastníkem družstevního podílu. Žádná další smlouva v souvislosti s převodem družstevního podílu uzavřena nebyla. Peněžní prostředky poskytnuté bankou byly poukázány na účet převodce, resp. na účet jeho otce Adama S. Zbývající částka z poskytnutého úvěru ve výši 354.250,- Kč byla poukázána na účet stavebního spoření č. přičemž tyto finanční prostředky obžalovaný následně nepoužil, neboť na pokrytí „kupní smlouvy“ byla poukázána částka 495.750,- Kč.

Podle názoru obhajoby je zjevné, že pokud by obžalovaný měl v úmyslu podvodným způsobem získat finanční prostředky, tak by jistě použil pro svou potřebu i zbývající částku zasloupenou na účet stavebního spoření. Podle názoru obhajoby nebyly naplněny zákonné znaky subjektivní stránky trestného činu úvěrového podvodu, neboť nebylo prokázáno, že obžalovaný v době, kdy úvěrovou smlouvu podepisoval, jednal v úmyslu, že vypůjčené peníze nevrátí, nebo jednal s vědomím, že peníze ve smluvené lhůtě nebude moci vrátit, a že by uvedl zapůjčitele v omyl, aby se ke škodě jeho majetku obohatil. Za tím účelem, aby byl schopen peníze bance vrátit, uzavřel právě shora citovanou smlouvu o převodu členských práv a povinností k družstevnímu bytu, který by pochopitelně v případě nemožnosti splácení půjčky mohl prodat, a bez problému pak dostát závazkům vůči bance. Pokud pak až po uzavření půjčky peněz vznikly překážky, které bránily vypůjčiteli splnit závazek z půjčky, a které nemohl v době uzavření půjčky ani předvídat, kdy jinak byl tehdy schopen závazek splnit, pak jeho jednání nelze považovat za trestný čin úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, odst. 2, odst. 4 tr. zákoníku.

V závěru svého odvolání obžalovaný navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a znovu rozhodl tak, že obžalovaného zproští obžaloby pro oba stíhané skutky. Pro případ, že by odvolací soud dospěl ke stejnému právnímu hodnocení jako soud prvního stupně, navrhl, aby mu s přihlédnutím k popsáním okolnostem a jeho bezúhonnosti byl uložen mírnější trest.

Podle § 254 odst. 1 tr.ř. nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr.ř., přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.

Podle § 254 odst. 2 tr.ř. mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu

mohla podat odvolání.

Podle § 254 odst. 3 tr.ř., jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání.

Ve smyslu shora citovaných zákonných ustanovení odvolací soud přezkoumal zákonitost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, přezkoumal rovněž správnost postupu řízení, které tomuto rozsudku předcházelo, to vše především z hlediska vad vytýkaných podaným odvoláním. Poté dospěl k následujícím závěrům.

Především je třeba konstatovat, že řízení, jež předcházelo vyhlášení napadeného rozsudku, nebylo zatíženo žádnými podstatnými vadami, pro které by napadený rozsudek nemohl bez dalšího obstát. Okresní soud v souladu s procesními předpisy provedl při hlavním líčení veškeré důkazy, které byly opatřeny již v přípravném řízení, provedl i další důkazy, jejichž potřeba se vyskytla v rámci hlavního líčení s ohledem na návrhy obhajoby.

Pokud jde o skutková zjištění učiněná okresním soudem, tak ta odpovídají obsahu provedených důkazů, mezi nimiž, zejména pokud jde o skutek popsany pod bodem 1), nebyly žádné zásadní rozpory. V tomto směru lze plně odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku. Přesto se odvolací soud s rozhodnutím o vině pod bodem 1) neztotožnil.

Důvodem takového názoru je skutečnost popsaná v rámci podaného odvolání. Obžalovaný prostřednictvím své obhájkyň poukázal na rozhodnutí Ústavního soudu ČR pod sp.zn. I.ÚS 631/2005. V takto popsané věci Ústavní soud ČR posuzoval trestní věc vedenou pro trestný čin úvěrového podvodu podle ust. § 250b odst. 1 tr. zákona ve znění účinném do 31.12.2009, a zabýval se rovněž návrhem na zrušení posledně citovaného ustanovení dříve účinného trestního zákona. Návrh na zrušení předmětné skutkové podstaty Ústavní soud ČR odmítl, ale naproti tomu v řešené trestní věci zrušil předchozí rozhodnutí obecných soudů, jimiž byl příslušný stěžovatel uznán vinným trestným činem úvěrového podvodu podle § 250b odst. 1 tr. zákona účinného do 31.12.2009, jehož se dopustil tím, že uzavřel smlouvu o spotřebitelském úvěru, na základě které získal úvěr ve výši 100.000,- Kč určený k zakoupení osobního vozidla, přičemž při uzavírání smlouvy předložil padělané potvrzení zaměstnavatele o výši pracovního příjmu zaměstnance, v němž bylo uvedeno, že je od určité doby zařazen jako manager s průměrným příjmem 26.480,- Kč. Přitom v kritické době v pracovním poměru nebyl. Peníze po uzavření úvěrové smlouvy převzal a použil pro svou potřebu.

Ústavní soud se tímto trestním případem zabýval z hlediska naplnění materiálního znaku trestného činu ve smyslu tehdy účinného ust. § 3 odst. 2 tr. zákona. Dospěl k závěru, že rozhodnutí obecných soudů, která vyzněla v uznání viny stěžovatele předmětným trestným činem, nemohou obstát, neboť má-li v testu proporcionality obstát trestní stíhání úvěrového podvodu podle § 250b tr. zákona, u něhož se v odst. 1 nevyžaduje vznik škody, pak musí orgány činné v trestním řízení pečlivě zkoumat, zda uvedení nepravdivého údaje bylo v objektivní poloze vůbec způsobilé ohrozit zájem chráněný trestním zákonem, a to jak z hlediska reálného vlivu nepravdivého údaje na úvahu poskytovatele úvěru o návratnosti půjčených peněz, tak z hlediska výše reálně hrozící škody, kde je třeba odlišovat podnikatelské a spotřebitelské úvěry. Zdrženlivost je namísto zejména tam, kde měl následný úvěrový vztah standardní průběh, úvěr byl řádně splácen, a kde tedy obavy vyjádřené

v hrozbě trestně právního postihu vůbec nenašly naplnění.

V předmětné trestní věci bylo poukázáno na to, že uvedení nepravdivých údajů žadatelem o úvěr nemuselo mít žádný vliv na skutečnost, že mu byl poskytnut spotřebitelský úvěr, který následně řádně splácel a také splatil. Bylo poukázáno i na to, že věřitel nepostihl žadatele o úvěr smluvní sankcí, necítil se ani poškozený, neboť se opakovaně odmítl připojit k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody.

Lze shrnout, že v tehdejší svém rozhodnutí Ústavní soud ČR řešil otázky, které od 1.1.2010 jsou v trestním zákoníku (zákon č. 40/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů) řešeny v ust. § 12 odst. 2, jenž upravuje tzv. zásadu subsidiarity trestní represe. Podle tohoto zákonného ustanovení trestní odpovědnost pachatele a trestně právní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu.

Soudní praxe se při výkladu posledně uvedeného zákonného ustanovení řídí především stanoviskem trestního kolegia Nejvyššího soudu ČR sp.zn. Tpjn 301/2012. Z tohoto stanoviska mimo jiné vyplývá, že zakotvení zásady subsidiarity trestní represe a z ní vyplývajícího principu použití trestního práva jako „ultima ratio“ do trestního zákoníku má význam i interpretační, neboť znaky trestného činu je třeba vykládat tak, aby za trestný čin byl považován jen čin společensky škodlivý. Společenská škodlivost není zákonným znakem trestného činu, neboť má význam jen jako jedno z hledisek pro uplatňování zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Společenskou škodlivost nelze řešit v obecné poloze, ale je ji třeba zvažovat v konkrétním posuzovaném případě u každého spáchaného méně závažného trestného činu, u něhož je nutné ji zhodnotit s ohledem na intenzitu naplnění kritérií vymezených v § 39 odst. 2 tr. zákoníku, a to ve vztahu ke všem znakům zvažované skutkové podstaty trestného činu a dalším okolnostem případu. Úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, se uplatní za předpokladu, že posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty.

Na shora popsané závěry navazuje i komentářová literatura, která poukazuje na to, že trestný podle § 211 odst. 1 tr. zákoníku bude i pachatel, který např. uvedením nepravdivých údajů získá úvěr, který pak ale řádně splácí. V takových případech bude třeba náležitě zvažovat povahu a závažnost trestného činu ve smyslu § 39 odst. 1, 2 tr. zákoníku při stanovení druhu trestu a jeho výměry, popř. v odůvodněných případech i použití zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku a z ní vyplývajícího principu ultima ratio.

Při výkladu shora popsaných zásad v projednávaném případě podle názoru odvolacího soudu nalézací soud pochybil. Ve věci je totiž zřetelné, že obžalovaný S je pachatelem, jenž před spácháním tohoto projednávaného činu byl bezúhonný, a to jak v rovině trestní, tak i rovině přestupkové. Prakticky získal úvěr od bývalé společnosti CETELEM ČR a.s., ve výši 21.449,- Kč, přičemž je zřetelné, že prakticky zamlčel pouze tu skutečnost, že byl v té době povinen hradit splátky z jiné úvěrové smlouvy, kterou uzavřel s Českou spořitelnou a.s., přičemž měsíční splátky činily 5.391,- Kč. Pokud jde o výši svého měsíčního příjmu, tak obžalovaný prakticky neuvedl nepravdivé údaje, neboť jestliže se vyjádřil tak, že pobírá 15.000,- Kč měsíčně a ve skutečnosti v měsíci červnu 2013 činil jeho příjem 13.537,- Kč, tak šlo o mzdu právě za tento měsíc, byť v dalších měsících měl mzdu i vyšší, pobíral i další plat

v podobě 13. či 14. platu a skutečně jeho průměrný měsíční příjem se pohyboval kolem 15.000,- Kč měsíčně. Nelze mít za vyvrácenou ani tu obhajobu obžalovaného, že ani jeho vyjádření o nákladech na bydlení nebylo jednoznačně nepravdivé, neboť obžalovaný uvedl, že sice na zálohách na pravidelné platby (elektrická energie, vodné, stočné a podobně) vynaložil v souhrnu měsíčně vyšší částku, než uvedl, ale na druhou stranu počítal s tím, že mu příslušnými organizacemi jsou vždy v rámci ročního vyúčtování vráceny přeplatky. Prakticky jediným údajem nepravdivým, resp. údajem, který zamlčel, byl předchozí úvěr od České spořitelny, a.s., ve výši 300.000,- Kč, který obžalovaný v té době splácel částkou 5.391,- Kč měsíčně. Nelze odhlížet od jeho obhajoby, že takovýto úvěr použil ve prospěch podnikatelky Zevlové, a v době, kdy si zakupoval notebook a požádal o úvěr ve výši 21.449,- Kč, tak mu byly ze strany jmenované podnikatelky pravidelně uhrazovány finanční částky, z nichž byl schopen uhrazovat pravidelnou měsíční splátku na úvěr od České spořitelny, a.s., a měl rovněž i určité finanční zhodnocení pro svou potřebu. I z tohoto důvodu počítal s tím, že bude schopen řádně úvěr od CETELEM ČR a.s. splácat.

Sjednaný úvěr obžalovaný také řádně splácel, a prakticky již ke dni, kdy proti němu bylo zahájeno trestní stíhání, takovýto úvěr splatil a veškeré své závazky vůči posledně jmenovanému věřiteli vypořádal.

Podle názoru odvolacího soudu jde o případ, na který je třeba pohlížet z hlediska ust. § 12 odst. 2 tr. zákoníku, a pokud je posuzována jeho škodlivost pro společnost z hlediska kritérií uvedených v ust. § 39 odst. 2 tr. zákoníku, tak lze dospět k závěru, že prakticky neodpovídá ani jiným obdobným běžně se vyskytujícím trestným jednáním posuzovaným podle ust. § 211 odst. 1 tr. zákoníku. V této souvislosti nelze přehlížet, že poškozený věřitel se prakticky ani necítil jako poškozený. S ohledem na skutečnost, že obžalovaný veškeré své závazky splnil, tak se věřitelská firma nepřipojila k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody, prakticky ani nepodávala ve věci trestní oznámení. Orgány činné v trestním řízení proti obžalovanému S... zahájily trestní stíhání i pro tento skutek ze své vlastní iniciativy, když okolnosti jeho spáchání vyšly najevo při prošetřování skutku popsáno pod bodem 2) výroku napadeného rozsudku. Byly shledány formální znaky úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1 tr. zákoníku a došlo k zahájení trestního stíhání. Poměrně zásadní je i vyjádření věřitelské firmy, která uvedla, že v případě, že by jim bylo známo při posuzování žádosti obžalovaného o úvěr ze dne 20.6.2013, že měsíční příjem obžalovaného činil 13.537,- Kč, a že minimální výše jeho měsíčních závazků činila 5.391,- Kč, tedy že by údaje uvedené v žádosti o úvěr nebyly uvedeny pravdivě, tak přesto by jeho žádost byla posouzena jako vyhovující.

I takovéto stanovisko poškozené firmy nelze přehlížet, svědčí o tom, že zamlčení splátek předchozího úvěru nebylo způsobilo ovlivnit rozhodnutí věřitele v tom směru zda úvěr poskytne či nikoli. Odvolací soud je toho názoru, že veškeré takto zjištěné skutečnosti svědčí o nepatrném stupni společenské škodlivosti takto zjištěného jednání obžalovaného pro společnost. Vzhledem k tomu nemohl napadený rozsudek ve výroku o vině pod bodem 1) obstát.

Naproti tomu se odvolací soud ztotožnil se skutkovými i právními závěry nalézacího soudu ohledně jednání popsáno pod bodem 2) výroku napadeného rozsudku. V tomto případě nejde o jakési bagatelní protizákonné jednání, nýbrž o jednání, jehož následkem byla poměrně výrazná majetková škoda způsobená příslušnému peněžnímu ústavu. Okresní soud se věcí velice pečlivě zabýval a po provedení všech potřebných důkazů postupoval v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů i se zásadou v pochybnostech ve prospěch

obžalovaného. Lze souhlasit s tím, pokud z popisu skutku vypustil tu část jednání, kdy obžalovanému S bylo podanou obžalobou kladeno za vinu, že do žádosti o poskytnutí meziúvěru a úvěru záměrně nepravdivě uvedl výši svého měsíčního příjmu i okolnosti nástupu do příslušného zaměstnání a že zamlčel splátky dříve poskytnutých úvěrů. Okresní soud tyto záležitosti poměrně citlivě posoudil, opřel se nejen o výpověď samotného obžalovaného, ale i o výpovědi svědka Pavla F svědků Adama S, Adama S it. a dalších osob, které se dostaly do obdobné pozice jako obžalovaný S a jsou v současné době v jiném trestním řízení prakticky v postavení poškozených osob. Odvolací soud takového hodnocení důkazů akceptuje, ztotožňuje se s ním a v podrobnostech na důvody napadeného rozhodnutí plně odkazuje.

Odvolací soud však nemohl ohledně tohoto skutku akceptovat námitky obhajoby obžalovaného, že ten se nedopustil přečinu úvěrového podvodu. Přestože není prokazováno, že by obžalovaný uvedl při sjednávání úvěrové smlouvy nepravdivé skutečnosti o svém příjmu, o výši svých závazků, o svém pracovním poměru, tak na druhou stranu je dostatečně prokazováno, že obžalovaný uzavřel úvěrovou smlouvu, kterou připravili zaměstnanci příslušného peněžního ústavu, případně další osoby, přičemž obžalovaný S i byl přes určitou obsahovou složitost podepisovaného dokumentu vědom té skutečnosti, že prakticky sám neřádá o úvěr, resp. že takovýto úvěr nehodlá sám použít pro svou potřebu, pro účel, na který mu byl úvěr poskytnut (zakoupení bytu), nýbrž chtěl úvěrem získané prostředky poskytnout pro podnikání podnikatelce Petře Z což v částce téměř 500.000,- Kč také učinil. Za tím účelem obžalovaný i podepsal evidentně fingovanou dohodu o převodu členských práv a povinností uzavřenou s uživatelem družstevního bytu Adamem S byt, jak sám přiznává, vůbec nepočítal s tím, že by byt či družstevní podíl do svého vlastnictví získal.

Právě takovýmto jednáním obžalovaný S naplnil zákonné znaky ust. § 211 odst. 1 tr. zákoníku, neboť při sjednávání úvěrové smlouvy uvedl nepravdivé údaje. Na věci nic nemění ani ta skutečnost, že obžalovaný se hájí tím, že jeho úmyslem nebylo způsobit škodu na majetku příslušného peněžního ústavu, neboť počítal s tím, že bude mít od podnikatelky Zevlové dostatek finančních prostředků, aby úvěr řádně uhrazoval. Je třeba uvést, že z hlediska skutkové podstaty přečinu úvěrového podvodu je takováto obhajoba irelevantní, neboť na rozdíl od obecného trestného činu podvodu není třeba u úvěrového podvodu vznik škody, a to jak majetkové, tak případně nemajetkové povahy. Proto ani úmysl pachatele nemusí k takové škodě směřovat, i když tomu zpravidla tak je.

Navíc je zcela zřetelné, že obžalovaný předložením fiktivní dohody o převodu členských práv a povinností, kterou uzavřel s Adamem S ml., a následnou žádostí o převedení části úvěrem získaných prostředků ve výši 495.750,- Kč porušil zájem společnosti na ochraně majetku a majetkových práv věřitelů, kteří poskytují plnění vázané na určitý účel vymezený v úvěrové smlouvě. Tím, že obžalovaný použil podstatnou část úvěrem získaných finančních prostředků na jiný účel, tak evidentně nebyla zaručena návratnost finančních prostředků, o čemž svědčí i tak skutečnost, že úvěr přestal být s ohledem na další, na vůli obžalovaného nezávislé skutečnosti splácen, a na majetku příslušného peněžního ústavu vznikla v této výši majetková škoda.

Obžalovaný svým jednáním naplnil znaky obou samostatných skutkových podstat upravených v ust. § 211 odst. 1 a § 211 odst. 2 tr. zákoníku, neboť kromě uvedení nepravdivých údajů při sjednávání úvěrové smlouvy současně bez souhlasu věřitele ihned v souvislosti se získáním úvěru použil prostředky získané na sjednaný účel na úplně jiný

účel, poskytl je podnikatelce Zevlové, a to v tzv. nikoli malém rozsahu, jímž je použití prostředků v rozsahu vyšším než 25.000,- Kč, jak vyplývá z pravidla uvedeného v ust. § 138 odst. 1 tr. zákoníku.

Obžalovaný se v tomto případě nemůže zbavit trestní odpovědnosti poukazem na to, že celá věc byla zorganizována a zinscenována jinými osobami, přičemž on se nechal nalákat vidinou vyšších finančních zisků, tvrzením, že jím poskytnuté finanční prostředky budou v rámci podnikání Petry Z. výrazně zhodnoceny. Přestože byl takto zlákan k jakémusi podnikatelskému záměru, tak si při získávání finančních prostředků od peněžního ústavu musel být velice dobře vědom toho, že porušuje trestní zákon (ve vztahu k věřitelskému peněžnímu ústavu uvádí nepravdivé skutečnosti, které opírá o fingovanou dohodu, používá získané prostředky k jinému než dohodnutému účelu), byť jednal přímo s úvěrovými pracovníky předmětného peněžního ústavu. Je velice pravděpodobné, že právě tyto osoby, případně ve spolupachatelství s dalšími organizátory celé této rozsáhlé akce, zneužily svého postavení v příslušném peněžním ústavu a využily určité naivity jiných občanů, mezi něž patří i obžalovaný Petr S., k obohacení se ke škodě peněžního ústavu. Takto využití osoby se nakonec skutečně staly i poškozenými, neboť peněžní ústav na základě uzavřených úvěrových smluv vymáhá poskytnuté finanční prostředky právě od nich.

Není ani pochyb o tom, že jednáním uvedeným v ust. § 211 odst. 1, 2 tr. zákoníku, obžalovaný ve spolupachatelství s dalšími osobami způsobil na majetku peněžního ústavu tzv. větší škodu, tedy škodu dosahující částky nejméně 50.000,- Kč (§ 138 odst. 1 tr. zákoníku).

Zjištěný skutek okresní soud zcela správně posoudil jako přečin úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, odst. 2, odst. 4 tr. zákoníku. V této části odvolací soud nemohl vyhovět námitkám obžalovaného S.

Vzhledem k tomu, že rozhodnutím odvolacího soudu byl napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 tr.ř. zrušen ve výroku o vině pod bodem 1), musel být podle ust. § 258 odst. 2 tr.ř. zrušen i v navazujícím výroku o trestu. Odvolací soud za podmínek ust. § 259 odst. 3 tr.ř. ve věci znovu rozhodoval o potrestání obžalovaného Petra S. toliko za trestný čin uvedený pod bodem 2) výroku napadeného rozsudku. Zvažoval prakticky stejná kritéria, k nimž přihlížel již nalézací soud, přičemž považoval za potřebné současně zohlednit zúžení výroku o vině, k němuž došlo ve prospěch obžalovaného. Obžalovanému byl znovu uložen vysloveně výchovný podmíněný trest odnětí svobody, který byl vyměřen na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, tedy v trvání jednoho roku, přičemž zúžení rozsahu viny obžalovaného odvolací soud vyjádřil stanovením kratší zkušební doby, na níž se výkon trestu podmíněně odkládá. Ta byla stanovena toliko v ¼ zákonného rozpětí, tedy v trvání dvou let.

Znovu byla opakována povinnost obžalovaného, aby v takto stanovené zkušební době podle svých sil uhradil škodu, kterou trestným činem způsobil. Odvolací soud zohlednil zejména dosavadní bezúhonnost obžalovaného, dobu, která uplynula od spáchání projednávané trestné činnosti, a rovněž okolnosti, za kterých se obžalovaný nechal ke spáchání takovéto trestné činnosti jinými osobami svést.

Současně odvolací soud rozhodl tak, že obžalovaného podle § 226 písm. b) tr.ř. zprostil obžaloby pro skutek spáchaný ke škodě bývalé CETELEM ČR a.s. Rozhodnutím odvolacího soudu zůstal napadený rozsudek kromě výroku o vině pod bodem 2) nedotčen i ve výroku o povinnosti obžalovaného uhradit poškozené Českomoravské stavební spořitelně, a.s., částku 490.292,10 Kč a ve výroku o odkázání této poškozené na řízení ve věcech

občanskoprávních se zbytkem uplatněného a nepřiznaného nároku na náhradu škody. Takovéto rozhodnutí o návrhu poškozené společnosti odpovídá stavu věci a zákonu, a nebylo důvodu ve věci rozhodovat jiným způsobem.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 256c tr.ř., § 256e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) Nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce nebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i neprospěch obviněného.
- b) Obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.)

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se odvolatel domáhá včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

V Českých Budějovicích dne 2.11.2016

JUDr. Jiří Trnka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Monika Bukovská

Monika
Bukovská

Digitálně podepsal
Monika Bukovská
Datum: 2016.11.08
10:13:55 +01'00'

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Okresní soud v Českém Krumlově rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Erbovou v hlavním líčení konaném dne 9.3.2016 v Českém Krumlově

t a k t o :

Obžalovaný

Daniel M

nar.

, šéfkuchař, trvale bytem

j e v i n e n , ž e

dne 25. 7. 2015 v době od 01:10 hodin do 01:30 hodin ve svém bytě ve

okr. Český Krumlov, v prostoru kuchyně zavřel svého psa křížence labradora do kuchyňské trouby, kterou rozpálil na teplotu okolo 100°C, a tam ho držel po dobu nejméně dvou minut tak, aby nemohl z trouby utéci, neboť dvířka této trouby držel pevně zavřené, a svého jednání zanechal a dvířka od trouby otevřel poté, co byl vyrušen příchodem spolubydlícího Jaroslava B .terý vstoupil do kuchyně z vedlejšího pokoje, načež pes z trouby vylezl se spáleninami 2. stupně a to na hřbetě, na lokti pravé přední končetiny cca 8 cm², dvěma spáleninami cca 5 cm² na zápěstí a jednom prstu pravé přední končetiny, na pravém mléčném segmentu,

t e d y

týral zvíře trýznivým způsobem,

č í m ž s p á c h a l

přečin týrání zvířat podle § 302 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku,

a o d s u z u j e s e z a t o

podle § 302 odst. 1 trestního zákoníku **k trestu odnětí svobody ve výměře 4 (čtyř) měsíců.**

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku **se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu ve výměře 18 (osmnácti) měsíců.**

O d ů v o d n ě n í

Na základě provedeného dokazování bylo zjištěno, že obžalovaný Daniel M Ine 25.7.2015 v době od 1:10 do 1:30 hodin zavřel ve svém bytě ve v prostoru kuchyně, svého psa křížence labradora do kuchyňské trouby, kterou rozpálil na teplotu okolo 100 °C. Dvířka od trouby přitom držel pevně zavřená a to po dobu nejméně 2 minut, aby pes nemohl z trouby utéci. Svého jednání zanechal a dvířka od trouby otevřel až v momentě, kdy byl vyrušen příchodem spolubydlícího Jaroslava B , který vstoupil do kuchyně z vedlejšího pokoje. Tímto jednáním způsobil svému psovi spáleniny druhého stupně a to na hřbetě, na lokti pravé přední končetiny, dvě spáleniny na zápěstí a jednom prstu pravé přední končetiny, rovněž na pravém mléčném segmentu, přičemž si tyto spáleniny vyžádaly léčení po dobu nejméně 3 týdnů.

Obžalovaný Daniel M jak v přípravném řízení, tak v řízení před soudem uvedl, že ho celá věc velice mrzí, do dneška se s tím nedokáže vyrovnat, nedokáže pochopit, proč něco takového udělal. Velice se za to stydí. Před soudem se za své jednání několikrát omluvil. V podrobnostech odkázal na svoji výpověď z přípravného řízení, která tak byla v souladu s § 207 odst. 2 trestního řádu čtena a ze které vyplynulo následující. Ten večer byl obžalovaný se svojí přítelkyní v hospodě, kde vypil nějaké desetistupňové pivo, dal si asi 2 panáky tvrdého alkoholu. Následně usedl do auta a jel směrem domů. Po cestě ho však stavěli policisté, kteří mu na místě odebrali řidičský průkaz. Po návratu domů byl z celé záležitosti rozčilený, motal se okolo něj pes, tak se po něm ohnal rukou, pes na něj zavrčel, proto se po něm ohnal znovu. Pes se v ten moment příkrčil u otevřené trouby a on ho tam zahnal. Zavřel dvířka od trouby a rozpálil ji okolo 100 °C. Zhruba po 2 minutách vešel do kuchyně jeho kolega B který v té době u nich bydlel, a on troubu otevřel. Pes okamžitě zaběhl do pokoje kolegy B Žádného zranění si na psovi nevšiml, proto mu pouze nalil vodu do misky a šel si lehnout. Ráno, když se probudil, tak dobrovolně psa vydal městské policii. Celá věc ho opravdu moc mrzí, k psům má velice vřelý vztah. Obžalovaný připouští, že v minulosti měl psychické problémy, navštěvoval zdejšího psychiatra MUDr. Michálka. Bylo to v době, kdy se rozešel s matkou svého nezletilého dítěte, špatně to snášel a nedokázal se s celou záležitostí sám vypořádat, proto vyhledal odbornou pomoc, kam pravidelně docházel. Je také pravdou, že

bral nějaké léky, antidepresiva, o kterých věděl, že se nesmí konzumovat s alkoholem. Tyto léky si vzal i tohoto dne. V současné době již psychiatrickou léčbu neabsolvuje, k MUDr. Michálkovi nedochází. Cítí se již dobře, má novou přítelkyni, nový vztah, ve svém životě je spokojený, necítí potřebu již nadále odbornou pomoc vyhledávat. Rovněž vztahy s jeho bývalou přítelkyní, matkou jejich nezletilého dítěte, jsou dobré.

Z výpovědi svědka Jaroslava B. se podává, že s obžalovaným Danielem M. byli dřív kolegové, obžalovaný byl jeho nadřízený, pracovali spolu v kuchyni, po nějakou dobu u něho i bydlel. V současné době se spolu již nevidají. K celé události uvedl, že asi kolem 1:30 hodin ráno ho vzbudila velká rána, které nepřikládal žádnou váhu. Během 5 až 6 minut ale padla rána druhá, za chvíli třetí, ozvalo se strašné řvaní, proto se šel podívat, co se děje. Vešel do kuchyně, kde uviděl obžalovaného, který seděl před troubou a držel její dvířka. Zeptal se ho, co v té troubě má a obžalovaný mu odvětil, že psa. Rozběhl se proti němu, aby psa pustil, což skutečně obžalovaný udělal. Ptal se ho, proč to udělal a on mu sdělil, že pes zlobil, že ho musel potrestat. Hovořil něco i o tom, že ho chytli policajti, když měl v sobě alkohol. Ráno celou věc ohlásil na policii.

Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví – psychiatrie, včetně výpovědi znalkyně MUDr. Lenky Fiedlerové, bylo zjištěno, že obžalovaný M. je osobou úzkostnější povahy s emoční labilitou, kdy nevyplývalo, že by se jednalo o jedince se zvýšenou pohotovostí k agresivnímu jednání. Jednání, pro které je viněn, neodpovídá charakteru jeho osobnosti, šlo o jakýsi exces. V době spáchání trestného činu obžalovaný netrpěl a ani v současné době netrpí žádnou duševní chorobou ve vlastním slova smyslu. Byl schopen rozpoznat nebezpečnost svého jednání, jeho schopnosti ovládat své jednání vůlí byly nepodstatnou měrou sniženy vlivem akutní intoxikace alkoholem středně těžkého stupně a vlivem užití psychiatrické medikaci v terapeutických dávkách. Akutní psychiatrickou léčbu obžalovaný nepotřebuje, nicméně z preventivního hlediska by jí znalkyně spíše doporučovala. V tomto závěru ji utvrzuje i vyjádření ošetřujícího psychiatra MUDr. Michálka, dle kterého nelze u obžalovaného zcela vyloučit plíživý psychotický proces, pro nějž je typické, že člověk nemůže spát, je napjatý, úzkostný, a může vyvrcholit až v psychózu. Znalkyně připouští, že tato v současné době u obžalovaného prokázána nebyla, zůstává však otázkou, zda k jejímu propuknutí u obžalovaného dojde, či zda se jedná pouze o úzkostnou osobnost, která se pod stresem kompenzovala. To by však bylo možné stanovit až na základě další léčby, jejímž účelem by bylo sledovat stav obžalovaného, jakým směrem se ubírá, a zda se nebude rozvíjet v něco závažnějšího. Na druhé straně připouští, že pokud se obžalovaný od spáchání trestné činnosti nedopustil dalšího protiprávního jednání, mohl se se svojí strukturou osobnosti naučit pracovat.

Skutkové okolnosti soud zjistil i z listinných důkazů, a to především protokolu o ohledání místa činu, včetně pořízené fotodokumentace. Z rozhodnutí Městského úřadu Český Krumlov, odbor životního prostředí a zemědělství, č.j. MUCK 46504/2015/OŽPZ/Fo ze dne 30.7.2015, bylo zjištěno, že u psa obžalovaného byla nařízena předběžná náhradní péče, na základě které byl pes odebrán z vlastnictví obžalovaného.

Z odborného vyjádření Státní veterinární správy se zjišťuje, že pro účely zákona na ochranu zvířat se rozumí utrpením stav zvířete způsobený jakýmkoli předmětem nebo zákrokem, kterého se nemůže zvíře samo zbavit a který u zvířete způsobí bolest, zranění, zdravotní poruchu anebo smrt. Jednání, kterému byl pes vystaven, se tedy dá charakterizovat jako zvlášť trýznivý způsob týrání zvířete. Za situace, kdy byl pes uzavřen v troubě, tedy v

těsném prostoru, bez dostatečného přívodu čerstvého vzduchu, a byl vystaven extrémně vysoké teplotě, se dá hovořit o utrpení.

Ze zprávy veterinářky MVDR. Hany Kozojedové, se zjišťuje, že u psa obžalovaného byla zjištěna spálená srst a to na hřbetě, další spálenina druhého stupně o velikosti cca 8 cm² byla zjištěna na lokti pravé přední končetiny a dvě spáleniny rovněž druhého stupně o velikosti 5 cm² utrpěl pes na zápěstí a jednom prstu pravé přední končetiny a na pravém mléčném segmentu. Doba léčení bude trvat zhruba 3 týdny.

Z protokolu o ohledání psa se zjišťuje, že pes obžalovaného, kříženec labradora jménem Megie ve stáří 4 let, utrpěl spáleniny srsti na hlavě (mezi ušima) o velikosti 10x10 cm, spáleninu srsti po celé délce hřbetu – od krku až po ocas o rozměru 50x12 cm a spáleninu srsti na levém boku o rozměrech 40x15 cm.

Z odborného vyjádření – z oboru kriminalistika, odvětví biologie, bylo zjištěno, že biologický materiál představující chlupy zajištěné při ohledání místa činu, v předmětné troubě, odpovídají zvířecímu původu, konkrétně podstavovým a pesíkovým psím chlupům černé barvy.

Ze zprávy psychiatra MUDr. Michálka se podává, že obžalovaný byl v jeho péči od března 2015 nejprve pro úzkostnou neurotickou poruchu, kdy se postupně do popředí dostávali spíše osobností rysy, nelze rovněž vyloučit plíživý psychotický proces. Obžalovanému byla nasazena antidepresiva. V dubnu 2015 došlo k intoxikaci benzodiazepiny a obžalovaný byl krátce hospitalizován na interně.

Soud zhodnotil provedené důkazy jednotlivě a zároveň v jejich logickém souhrnu a dospěl přitom k závěru, že obžalovaný se dopustil trestné činnosti tak, jak je uvedeno shora ve výrok tohoto rozsudku. Pokud jde o skutkový stav věci, nevznikají zde žádné pochybnosti. Obžalovaný M se k trestné činnosti doznává po celou dobu trestního řízení. Toto jeho tvrzení je pak podporováno zejména výsledkem svědka B, jakož i listinnými důkazy, a to zejména zprávou veterináře, ale i protokolem o ohledání jak místa činu, tak i samotného psa, včetně odborného vyjádření z odvětví biologie.

Soud tedy dospěl k závěru, že obžalovaný dne 25.7.2015 v nočních hodinách, kolem 1:30 hodin ve svém bytě ve v prostoru kuchyně zavřel svého psa křížence labradora do kuchyňské trouby. Tu rozpálil na teplotu okolo 100 °C a svého psa tam držel po dobu nejméně 2 minut tak, aby nemohl z trouby utéct, neboť dvířka této trouby držel pevně zavřená. Svého jednání zanechal a dvířka od trouby otevřel až poté, co byl vyrušen příchodem spolubydlícího Jaroslava B. Tímto jednáním způsobil svému psovi spáleniny druhého stupně, a to na hřebně, na lokti pravé přední končetiny, na zápěstí a jednom prstu pravé přední končetiny, a na pravém mléčném segmentu, přičemž si tyto spáleniny vyžádaly léčení po dobu nejméně 3 týdnů. Po právní stránce tak jednání obžalovaného M vykazuje znaky skutkové podstaty přečinu týrání zvířat podle § 302 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť obžalovaný M vystavil svého psa vysokým teplotám a to po dobu nejméně 2 minut, tedy týral zvíře zvláště trýznivým způsobem. Fena přitom utrpěla zranění, a to především spáleniny po celé části těla. Obžalovaný se přitom přečinu dopustil ve formě úmyslu přímého podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť způsobem v zákoně popsaným chtěl porušit zájem a také tak učinil. Forma zavinění je zřejmá jednak z okolností a způsobu provedení činu, vyplývá i z doznání obžalovaného.

S ohledem na okolnosti a závažnost řešeného činu, je třeba jednání obžalovaného označit za společensky škodlivé. Vůči obžalovanému Danielu M je třeba vyvodit trestněprávní důsledky. Uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu nemůže být dostačující (§ 12 odst. 2 trestního zákoníku).

Při úvaze o druhu a výši trestu soud vycházel z ustanovení § 37 až 39 trestního zákoníku. V té souvislosti hodnotil povahu a závažnost spáchaného činu, osobní, rodinné, majetkové a jiné poměry obžalovaného. Přihlédnuto bylo k jeho dosavadnímu způsobu života, možnostem jeho nápravy, jakož i k chování po spáchání činu. K osobě obžalovaného bylo zjištěno, že je svobodný, má jedno nezletilé dítě, je zaměstnán v restauraci Chata Lanovka jako šéfkuchař s výdělkem 13.000,- Kč čistého. Zaměstnavatel obžalovaného je s jeho pracovním výkonem maximálně spokojený, obžalovaný podává v práci nadprůměrné výkony. Jde dosud o osobu netrestanou, v jednom případě byl projednáván pro drobný přestupek. Během hlavního líčení několikrát projevil lítost, za své jednání se omluvil.

Při ukládání trestu obžalovanému soud zohlednil povahu a závažnost řešeného trestného činu z hledisek uvedených v § 39 odst. 2 trestního zákoníku, dále soud zkoumal existenci polehčujících a přitěžujících okolností. Obžalovanému lehce polehčuje doznání, ale především projevená lítost. Přitěžující okolnosti ve smyslu trestního zákoníku zjištěny nebyly.

Obžalovaný M byl podle § 302 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku ohrožen trestem do 2 let, zákazem činnosti nebo propadnutím věci. V případě obžalovaného byl trest vyměřen při samé dolní hranici, konkrétně ve výměře 4 měsíců, tedy v jedné šestině zákonné trestní sazby, když byla zohledněna především dosavadní bezúhonnost obžalovaného. Především právě s ohledem na bezúhonnost obžalovaného lze předpokládat, že účelu trestu bude dosaženo i bez přímého omezení jeho osobní svobody, proto byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu 18 měsíců. Při určení délky zkušební doby soud zohledňoval podobné skutečnosti, které byly zmíněny již v souvislosti s úvahou o výměře trestu, dále bral v potaz i výměru ukládaného trestu odnětí svobody a časový odstup od spáchání projednávaného skutku. Pokud obžalovaný povede během zkušební doby řádný život, tj. nedopustí se dalších trestných činů či relevantních přestupků, pak bude moci být po uplynutí zkušební doby rozhodnuto, že se osvědčil. V opačném případě by soud rozhodl, a to popřípadě již během zkušební doby, že se trest odnětí svobody ve výměře 4 měsíců vykoná jako nepodmíněný.

K návrhu obžalovaného, aby byla celá věc vyřešena podmíněným zastavením trestního stíhání, soud uvádí, že vzhledem k okolnostem celého případu nepovažoval soud vyřízení této věci podmíněným zastavením jako dostačující. Obžalovaný vystavil psa, o kterém uvedl, že ho měl velice rád, velkému utrpení, aniž by k tomu měl nějaký rozumný důvod, pes mu ničím neublížil, nijak ho nevyprovokoval.

K návrhu státní zástupkyně na uložení ochranné léčby psychiatrické v ambulantní formě uvádí soud následující. Podmínky pro uložení ochranné léčby jsou stanoveny v § 99 trestního zákoníku. Ochranné léčení je právním následkem trestného činu, popřípadě činu jinak trestného, a má poskytovat ochranu společnosti před nebezpečnými duševně chorými osobami (postiženými duševní poruchou) nebo osobami závislými na návykových látkách, jejich umístěním nebo ambulantní péčí ve zdravotnickém zařízení, a to s cílem jejich opětovného zařazení do běžného života. Uložení ochranné léčby tak je závažným omezením osobní svobody, při kterém je nutné respektovat zásadu proporcionality a subsidiarity. Účelem ochranného léčení má být terapeutické působení na pachatele, přičemž tato

individuální prevence v podobě ochranného léčení má působit jako náprava a zajištění prevence, nikoli však odstrašení. Konečným účelem ochranného léčení by přitom mělo být odstranění nebezpečí dalšího porušení nebo ohrožení zájmů chráněných trestním zákoníkem, tedy vyléčení pachatele, anebo alespoň snížení nebezpečí dalšího porušení nebo ohrožení zájmů chráněných trestním zákoníkem, ve smyslu dosažení alespoň takového léčebného efektu, kdy pobyt pachatele na svobodě není již nebezpečný. Jde tedy především o zajištění ochrany společnosti před trestnými činy, popřípadě činy jinak trestnými, hrozícími v budoucnu ze strany pachatelů, jimž bylo ochranné léčení uloženo. P slyšení soudní znalkyně si soud troufá říci, že zákonné podmínky pro uložení ochranné léčby naplněny nebyly. Sama soudní znalkyně uvedla, že v současné době obžalovaný netrpí žádnou duševní poruchou, ani duševním onemocněním, rovněž netrpí žádnou psychózou. Sama připustila, že ochranné léčení doporučuje pouze z důvodu prevence a především z důvodu sledování stavu obžalovaného, který se může vyvinout v psychózu, ale také nemusí. Nebylo rovněž prokázáno, že by byl obžalovaný závislý na jakýchkoli návykových látkách. Jedinou skutečností je, že se dané trestné činnosti obžalovaný dopustil po požití alkoholu. Dle znalkyně však šlo o jakýsi exces, rozhodně nešlo o jednání, které by bylo s ohledem na strukturu osobnosti obžalovaného pro něj typické. S ohledem na to, že uložení ochranné léčby je vážným zásahem do osobnostních práv člověka, a proto pokud v případě obžalovaného, který netrpí žádnou duševní poruchou, netrpí ani psychózou, a psychiatrická léčba není dle znalkyně akutně nutná, soud od uložení ochranné léčby ustoupil, resp. podmínky pro její uložení nebyly naplněny.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání a to ve lhůtě 8 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení rozsudku, když odvolání se podává ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím soudu podepsaného, a to ve trojím vyhotovení. Státní zástupce může rozsudek napadnout pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozsudku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného. Obžalovaný může rozsudek napadnout odvoláním, pokud jde o výrok, který se ho přímo dotýká, v jeho prospěch tak mohou učinit rovněž příbuzní v pokolení přímém, sourozenci, osvojenec, osvojitel, manžel či druh. Ve prospěch mladistvého obžalovaného může odvolání podat samostatně i orgán pověřený péčí o mládež. Poškozený, který se připojil k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody, může rozsudek napadat pokud jde o výrok o náhradě škody. Osoby oprávněné rozsudek napadat pro nesprávnost některého jeho výroku jej mohou napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro vady řízení, které předcházelo vyhlášení rozsudku, jestliže tyto vady byly způsobitelné přivodit, že některý z výroku rozsudku je nesprávný, nebo že chybí. Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocih je rozsudek napadán, jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy. Odvolání nemůže podat ten, kdo se jej vzdal.

V Českém Krumlově dne 9. března 2016

JUDr. Martina Erbová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Jana Kulichová